

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Landstinget. Nr 182.

58de Møde.

Mandagen den 6te Mai.

(Forts.)

Orsted: Naar en Minoritet i det nedfatte Udvalg har fundet, at det forelagte Udkast ikke egnede sig til at vedtages af Thinget, saa har den ikke grundet dette paa nogen Forsætning om, at man i Straffeanstalterne vilde kunne undvære legemlige Røvselser; dette Spørgsmaal har man egentlig ladet henstaae; men man har troet, at det var lidet ønskeligt, om for nærværende Tid de temmelig strenge legemlige Straffe, man i en ældre Tid under Straffeanstalternes ufuldkomne Tilstand har indført, væsentlig som Følge af Uroligheder, der havde fundet Sted i een Straffeanstalt, skulde faae fornyet Hjemmel, ved en Lov, som nu gav disse en vedvarende Stadsfæstelse. Man har troet, at den maatte gjøre et saameget mere uhyggeligt Indtryk, paa Grund af den Forventning, der er opvakt hos Folket om, at de nye Straffeanstalter, som med betydelig Opoffrelse skulde indrettes, ville blive af en saadan Besskaffenhed, at legemlige Røvselser, om de end ikke aldeles kunne undværes, dog ville være faare sjældne og træde mere i Baggrunden, end der er skeet i det Lovforslag, som er forelagt. Man har paa den anden Side heller ikke fundet, at der var nogen Trang til, at der for Tiden skulde udkomme en Lov om denne Gjenstand. Man har troet, at det under den omhyggeligere og fra en almindelig glemmentant Grundsaetning udgaaende Behandling, som Fangerne ville nyde i de nye Straffeanstalter, og under disses langt bedre Localiteter, vil være muligt at opretholde Orden og Ro i Straffeanstalterne ved Hjælp af lempeligere Midler og saadanne, som ville have en god sædelig Indvirkning paa Fangerne, og at man kun i meget sjældne Tilfælde skulde blive nødt til at bruge de strengere Midler, og man kan vel

endogsaa let troe, at det Straffemiddel, som de faae i vel indrettede Enkeltceller, hvori de Fanger, som viste Urolighed, kunde indsettes for længere eller kortere Tid, i de fleste Tilfælde vilde være mere affrækkende for de Fanger, som kunde være tilbøielige til at gjøre Uorden, end den legemlige Røvselse, som ordentligviis de raaste Fanger ikke bekymre sig saaledes om, som om i længere Tid at være hensatte i Enkeltcelle og derved at blive udelukkede fra de Samvæm, som de under de sædvanlige Forhold, navnlig i Tugthusene, kunne have med de øvrige Fanger, og derhos være berøvede al Adgang til de enkelte Friheder og Nydelser, som de ellers kunne erhverve. Man har saaledes ikke troet, at det var hensigtsmæssigt, at der nu udkom en Lov om denne Gjenstand, og man har paa den anden Side ikke kunnet finde, at der var nogen Trang dertil. Vil man end antage, at de Bestemmelser, man allerede har angaaende den disciplinariske Myndighed, som kan udøves i Straffeanstalterne, ikke ville være fuldkommen anvendelige under de Forandringer, som nu skee i Bestyrelsesmaaden, og at de navnlig ikke skulde være anvendelige ved den ny Anstalt i Horsens, saa troer jeg dog, at det er fuldkommen godtgjort i Minoritetens Betænkning, at hñin Myndighed aldeles ikke er skabt eller frembragt ved derom udgivne Anordninger, men at disse kun indeholde en Begrændsning og nærmere Bestemmelse om den Myndighed, der ligger i Sagens Natur og til alle Tider og i alle Lande har været erkjendt at burde være hos Bestyrelsen for en Straffeanstalt. Det er navnlig blevet udbislet, hvorledes det er først i den senere Tid, at Anordningerne have beskæftiget sig dermed og tildeels efter at Provindstalskænderne ere indførte, uden at man gik den Vej, der da behøvedes for at udgive nye Love, navnlig at høre Provindstalskænderne, og der er ikke nogenstunde skeet Indsigelse derimod, uagtet Stænderne vare, som beskjendt, udfjære